

Mijn reis door SILVANA

Ik kneep mezelf hard in mijn arm om niet in slaap te vallen, aangezien ik zeker vier meter hoog in een boom zat. Dat was al de vierde keer vandaag dat ik bijna te pletter viel. Wat niet raar was, ik zat te dagdromen. Langzaam, langzaam zakte ik weg, steeds dieper in mijn fantasie...

'Auw!' Een Faun-meisje prikte in mijn oog. 'Jij lijkt op een mens,' zei ze, alsof ze zonet iets ontzettend bijzonders had ontdekt. 'Niet gek, ik ben ook een mens', kaatste ik terug. Ik lag in een naaldbos, en snoof de dennengeur op. Ik werd er vrolijk van. Overal om me heen stonden kleine heksjes, faunen, dwergen, centaurs, indianen en elfen. 'Wie ben jij?' vroeg ik, terwijl ik probeerde niet aan mijn kloppende oog te denken. 'Ik heet Finne. En dat zijn mijn vriendinnen, Ninnoc en Matelena. Ninnoc is leerling op de beste toverschool van heel Silvana.' Finne wees twee heksjes aan. Ze zwaaiden naar ons. Ik zwaaide terug met een hand, terwijl ik met de andere in mijn oog wreef. Opeens kwam er een groep van vooral heksen, maar ook elfen, indianen en andere wezens aan. Ik zag een jonge heks met krullig, oranje haar en sproetjes. Op haar bezem lag een kat te slapen. Verderop landde een vreemde man in een groengeel pak. Uit de overdreven grote hoed die hij droeg kwam een schoorsteentje, allemaal raampjes en zelfs een vogelnestje. Zijn bezem brak bijna door de onhandige landing die hij maakte. Nog een stuk verder kwam een hert aangelopen, met een elf op de rug. Ze droeg een band om haar middel waar drankjes, wapens en gereedschap aanhingen. Haar lange, zwarte haren waren bijeengebonden in een vlecht. Er staken takjes, blaadjes en bloemen uit haar haar.

Ik schrok me kapot bij het zien van deze nogal... bijzondere verzameling wezens, maar de andere kinderen leken juist blij en opgewonden. Voordat ik het wist stond Finne naast een oude Faun, en deden Matelena en Ninnoc steen-papier-schaar om bij de jonge heks met de oranje haren op de bezem te stappen. Ik snelde naar de elf op het hert, omdat ik anders waarschijnlijk bij de man in het groengele pak werd gezet. 'Hallo, meisje. Welkom bij reisorganisatie DeZwarteKat. Ik heet Sydra.' 'Ik heet Isa. Dus ehm.... we gaan een reis door Silvana maken?' vroeg ik onhandig. Sydra knikte. 'Jij bent een mens, dus je komt niet van hier. Dat vind ik juist leuk. Zullen we gelijk gaan, ik heb geen zin om op iedereen te wachten.' Voordat ik het wist, zat ik achterop het hert, dat blijkbaar kon vliegen, want we schoten de lucht in. Ik genoot van het uitzicht over het grote bos, terwijl ik de wind om mijn oren voelde gieren. Sydra was opgestaan en stond als een soort standbeeld naar de lucht te staren. Ineens draaide ze zich om. 'We vliegen over het Toverwoud. Daarbeneden is de beroemdste toverschool van heel Silvana.' Ik dacht aan Ninnoc, volgens Finne zat zij ook op die school. Sydra onderbrak mijn gedachten: 'En daar, een stuk verder, ligt Laticaro's paleis. Hij is een geleerde tovenaar, en weet alles van sterren, planeten, muziek, drankjes, kruiden, spreuken. Eigenlijk weet hij alles over alles.' Sydra sprak met bewondering. 'Wil je daar anders even heen?' klonk de stem van.... het hert. Ik viel bijna van haar rug af, terwijl Sydra uiterst kalm bleef. 'Is goed, Selma. Vlieg maar tussen de torentjes door ofzo. Ja, dit is een sprekend dier. Kijk niet zo, dat is onbeleefd.' Ik knikte en keek naar Laticaro's paleis. Het was een reusachtig bouwwerk met duizenden torentjes. Balkonnetjes, muurschilderingen van bijvoorbeeld muzieknoden en ramen hingen op de meest onmogelijke plekken. Klimop groeide op de muren omhoog, alsof het Laticaro's paleis beschermde. We vlogen tussen de torentjes door. Het rook naar boeken en papier. Het gebouw straalde wijsheid en rust uit. Ik gluurde naar binnen en zag sterrenkaarten, vliegende papieren, draakjes, wereldbollen, en boekenkasten. Heel, heel veel

boekenkasten. 'Laticaro heeft de grootste bibliotheek die er bestaat. Het zal 1.980.06 jaar, 4 stonden, 2 weken en 9 dagen duren om alles te lezen. Heeft 'ie zelf uitgerekend.' 'Wat zijn stonden?' vroeg ik, terwijl ik mezelf dwong om op Selma het hert te blijven zitten, en niet door een raam naar binnen te springen en een paar boeken te lezen. Sydra zei: 'Een stond is een soort maand, maar dan van vijf weken. Oh ja, een week heeft bij ons tien dagen.' Ik knikte. Een andere tijd dus.

We sliepen in een dorpje in het Paddenstoelwoud, waar Sydra woonde. Paddenstoelen zo groot als huizen omringden ons. Ik vond ze grappig. In het dorpje woonden elfen, dwergen en kabouters. Ik vond dwergen al klein (zo klein als een mensenkleuter) maar de kabouters waren nòg kleiner (ze pasten in mijn handpalm). Veel mensen hadden kabouters in hun boekenkasten, omdat ze stof verzamelden en de boeken schoonhielden. En daar vroegen ze alleen maar wat bananen voor. Het liefst wilde ik hier niet weg, maar we moesten de volgende dag verder. We vertrokken vroeg, het schemerde nog. Sydra had me de vorige avond verteld dat we vandaag naar de bergen der valleien zouden gaan. Ik zag de kilometers hoge toppen al van ver. De vlucht duurde lang, maar ik had er geen last van vanwege het prachtige uitzicht. Soms vlogen we over een vallei, bijvoorbeeld de draken, ijs- en bloemenvallei. Maar het grootste gedeelte van de dag zag ik alleen maar bergen. Ook dat vond ik mooi. 'Waar gaan we overnachten, Sydra?' vroeg ik. 'We gaan geen overnachting meer maken, we gaan naar de terugkeervallei. Eigenlijk zal de reis nog langer doorgaan, maar jij moet naar huis, naar de aarde.' 'Maar, dit is pas mijn tweede dag hier!' protesteerde ik. Sydra lachte. 'Op aarde val je bijna uit die boom. Weet je, kom anders later terug. Je hoeft alleen maar weg te dromen.' Ik knikte blij, en begon uitgebreid te vertellen hoe vaak en met hoeveel plezier ik terug zal komen. 'Ik waardeer je enthousiasme, maar ik zal het nog meer waarderen als je even je snavel... mond houdt. Dankjewel.'

De avond viel. We waren aangekomen in de terugkeervallei. Ik zag rivieren, herbergen, bossen en heuvels. Het viel me op dat er hier veel paarden, Pegasussen en eenhoorns waren. Ik vond het prachtig. Het rook naar bos. We vlogen langzaam lager en de bosgeur werd vermengd met de geur van alcohol. "*Herberg De Vrolijke Eik*" stond er in sierlijke letters op het uithangbord geschreven. 'Hier eten we wat. Daarna gaan we naar *De Blauwe Poort Terugkeer*. Daar moet je doorheen stappen en dan ben je thuis.' Ik haalde opgelucht adem, want door een poort stappen was helemaal niet zo moeilijk. De herbergier was een beetje mollig, maar vooral erg grappig en vrolijk. Sydra at iets dat ik niet kende, een soort soep. Het leek alsof iemand met de soepkom in de sloot had geschept. Gelukkig waren er ook pannenkoeken, die nam ik. Ze waren superlekker. Sydra betaalde (16 Amijn, dat is Silvanees geld) en zei de herbergier gedag. Daarna vlogen we in één stuk door naar *De Blauwe Poort Terugkeer*. Ik had al gezegd dat ik terug zal komen, maar toch was het moeilijk om voorlopig afscheid te nemen. Selma zuchtte, ze ging me missen. 'Ik kom terug,' fluisterde ik in haar oor. Ze knikte. 'Weet ik.' Sydra zwaaide totdat mijn hele lichaam verdwenen was in de poort. Een enorme zuigkracht slokte me op, en... ik zat weer in de boom.

